

Ο Μητροπολίτης Μαρωνείας για τον δρόμο προς τη θέωση

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής](#)

Το μήνυμά του για την Κυριακή 2 Απριλίου 2023 εξέδωσε ο [Μητροπολίτης Μαρωνείας](#) και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων με τίτλο “Ο δρόμος προς τη θέωση”. “Στην εποχή μας, που η κοσμική νοοτροπία βρίσκεται σε έξαρση, οι άνθρωποι εύχονται και προσπαθούν να δίνουν όσο το δυνατόν λιγότερα και να παίρνουν όσο το δυνατόν περισσότερα” αναφέρει ο Σεβασμιώτατος, ο οποίος τονίζει ότι το ορθό αίτημα δεν είναι: «τι εξυπηρέτηση μπορώ να περιμένω από τους άλλους», αλλά «τι βοήθεια μπορώ να προσφέρω».

Ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής καταλήγει πως η μεταμόρφωση

της ζωής μας σύμφωνα με την δική Του, είναι η ανύψωσή της προς τον τελικό της σκοπό, προς την θέωση.

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Ὁ Κύριος βαδίζει πρὸς τὸ μαρτύριο καὶ οἱ Μαθητές Του ὀνειρεύονται μεγαλεῖα. Τούς προλέγει τὸ σταυρικό Του Θάνατο καὶ ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνουν τὴν τραγικότητα τῆς προφητείας, διαποτισμένοι ἀπὸ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα τῆς φιλοδοξίας, ποθοῦν τιμητικές διακρίσεις. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης σπεύδουν νὰ προλάβουν τούς ἄλλους στὴν ἐξασφάλιση τῶν πρωτείων. Διδάσκαλε, τοῦ λένε, τώρα πού θὰ καθίσεις σέ θρόνο βασιλικό, δώσε μας τίς δύο πρῶτες θέσεις στό βασίλειό Σου.

Κάνε μας τὴ χάρη νὰ καθίσουμε ὁ ἓνας στὰ δεξιὰ σου κι ὁ ἄλλος στὰ ἀριστερά Σου. Ὁ Κύριος τούς κοιτάζει περίλυπα: «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε», τούς ἀπαντᾷ μέ πόνο. «Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε. Ἐγὼ σᾶς μιλῶ γιὰ θυσίες καὶ σεῖς ποθεῖτε πρωτοκαθεδρίες». Πόσες καὶ πόσες φορές ὁ Χριστὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ἴδιο λόγο σέ πολλούς μαθητές Του καὶ σήμερα. Πόσο μικροπρεπεῖς εἶναι συχνά οἱ πόθοι καὶ τὰ αἰτήματά μας!

Λαχταρᾷμε τιμές, διακρίσεις, πρωτεῖα, δύναμη, χρῆμα, δόξα, ἐπιβολὴ στὸν κόσμο αὐτό. Καὶ τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι τὰ ζητᾷμε ἀπὸ Ἐκεῖνον πού περιφρόνησε αὐτά καὶ ἀποκάλυψε τὴ μηδαμινότητά τους. Ὁ ἓνας ζητᾷ ἀπὸ τὸν Χριστό νὰ τοῦ ἐξασφαλίσει κέρδη πολλά. Ὁ ἄλλος δέν παύει νὰ ποθεῖ θέσεις καὶ ἀξιώματα στὴν πολιτεία ἢ καὶ στὴν Ἐκκλησία. Ὁ Κύριος τονίζει τὴν θυσία καὶ αὐτὸς μηχανεύεται τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κενοδοξία του.

Στὴν ἐποχὴ μας, πού ἡ κοσμικὴ νοοτροπία βρίσκεται σέ ἔξαρση, οἱ ἄνθρωποι εὗχονται καὶ προσπαθοῦν νὰ δίνουν ὅσο τὸ δυνατόν λιγότερα καὶ νὰ παίρνουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα: στὴ δουλειά τους, ἐκμεταλλευόμενοι τὸν κόπο τῶν ἄλλων στό σπιτικό τους, μέ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐξουσιάζουν σύζυγο, παιδιά, συγγενεῖς.

Τὸ ὀρθὸ αἶτημα δέν εἶναι: «τί ἐξυπηρέτηση μπορῶ νὰ περιμένω ἀπὸ τούς ἄλλους», ἀλλὰ «τί βοήθεια μπορῶ νὰ προσφέρω». Τό μεγαλεῖο πού ζητᾷμε ἀναμένοντας ἔκτακτες εὐκαιρίες, βρίσκεται στὰ χέρια μας, στὴν καθημερινή ἀπλή πραγματικότητα ὅταν εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ διακονοῦμε τούς ἄλλους, χωρὶς καμμιὰ ἀπαίτηση ἀνταποδόσεως, ἀναγνωρίσεως.

Ἄς ἀναλογισθοῦμε πόσο συντελοῦν στὴν ἀνύψωση τῆς ζωῆς μας οἱ σεμνοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι πού χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ διαφημίσεις ἐξυπηρετοῦν καὶ θυσιάζονται γιὰ τούς ἄλλους. Νὰ θυμηθοῦμε τούς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μέ τὴν

ταπεινόφρονη αγάπη τους ζωογονοῦν τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες.

Καί τότε θά νοιώσουμε πιά βαθειά τί ὑπέροχος εἶναι ὁ δρόμος, πού χαράζουν τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου: «Ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἐσται ὑμῶν διάκονος». Διότι εἶναι κάτι πού μᾶς κάνει, νά μοιάζουμε οὐσιαστικά μέ τόν Χριστό τόν μεγάλο «διάκονο» τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖνον πού δέν ἤλθε νά ὑπηρετηθῇ, ἀλλά νά ὑπηρετήσῃ καί νά δώσῃ τή ζωή του λύτρο ἀντί πολλῶν.

Πρόκειται γιά τή μεταμόρφωση τῆς ζωῆς μας σύμφωνα μέ τήν δική Του, γιά τήν ἀνύψωσή της πρὸς τόν τελικό της σκοπό, πρὸς τήν θέωση.